

Prædiken til 2.søndag i advent 2016.

Tekst. Lukas 21,25-36.

Adventstiden er fyldt af forventning. At vente på noget fylder meget i vores liv. Vi er alle mennesker som lever med forventninger. Men forventninger er to slags. Forventning kan være frygt for hvad der vil ske. Og forventning kan være håbet om at noget godt vil ske.

Anden søndag i advent handler om forventningens dobbelthed. Der er frygten for hvad der vil ske, og der er håbet om en bedre verden hvor retfærdighed bor.

Frygt og håb i verdens skæve gang.

Bedrag.

Alle bedrager alle.

Gennem 20 afsnit har vi kunne følge bedraget som en TV serie. En politimand i kamp mod økonomisk kriminalitet og på jagt efter bagmænd og mordere.

Meget sigende begynder filmen med vand som pibler frem på et tastatur. Op af motorrummet i en bil, stiger i et kontorlokale, og vandet drukner langsomt alle en efter en, og de står i vand til langt over hovedet, og filmens helt, politimanden kæmper sig opad i vandet, mellem flagrende papirer, svømmende i bedrag.

Drukner alle i bedraget?

Gennem serien følger man en række forskellige personer, og fælles for alle er at alle bedrager hinanden. Og bag skurken opdages en bagmand, som igen har en bag sig. Man aner et edderkoppespind hvor hver person er spundet ind i en andens edderkoppespind. Hver person som spinder sit spind er selv spundet ind i en andens spind.

Bedragets historier spindes sammen til slut og den bagmand som er i fokus som skurken bag det hele fældes ved at hans

demente kone bedrages til at skrive under på en fuldmagt. Bedrageren fældes ved bedrag. Men han handler sig fri ved at angive en endnu større bagmand. Da han går fra politistationen dræbes han af en bedraget partner.

Og helten, politimanden, redder Danmark for økonomisk kollaps ved at indgå en handel med den nu angivne bagmand. Politimanden tvinger ham til at stoppe sit forehavende, og destruerer alle beviser. Og alle beviser forsvinder i makulatoren.

Bedragets historie makuleres, verden vender tilbage til sin skæve gang, og politimanden resignerer med sin konklusion. Bag hver bagmand, som vi fanger, er der en ny bagmand, og sådan kan vi fortsætte i en uendelighed. Og så lægger han sit politiskilt.

Sådan er verden, en verden af bedrag, eller er det? Svaret blafrer i vinden. Har bedraget vundet? Alles historie er spundet ind i og af bedrag, han opgav eller gjorde han?

Mærkeligt så er seriens sidste scene, at vi følger politimanden, til hospitalets fødestue. Her har hans skleroseramte kone netop født deres søn, for tidligt. Barnet ligger i kuvøsen. Det sidste vi ser er at det skrøbeligste liv, i skikkelse af en for tidligt født dreng, tages op og gives til hans far.

Han løfter forsigtigt barnet op til sit smilende ansigt og holder ham nænsomt ind til sin kind.

Der slutter bedragets historie, vi slutter i fødestuen med et nyt menneskeliv lagt i hænderne, et håb midt i bedragets verden.

Håbet plantet i vore hænder, med det mest skrøbelige liv som tænkes kan. Et for tidligt født barn. Der kun kan overleve hvis vi passer på det med alt hvad vi har.

Bedragets historie endte i en fødestue med en nyfødt dreng.

For mig var det som at se fødestuen i Betlehem for mig.

Menneskets historie og håbets historie sat sammen, de mødes i en fødestue.

Håbet i et nyfødt barn.

Midt i bedragedets verden, mødes vi en fødestue med det skrøbelig barn lagt mod kind, og jeg følte mig hensat til Jesu fødestue midt i menneskets verden.

Og genklange fra profetiens ord lyder til os om en ny og bedre verden. En verden hvor ulven bor sammen med lammet, og kalven græsser sammen med ungløven, og de passes af en lilledreng. Ingen volder ondt eller ødelæggelse på Guds hellige bjerg.

Der skyder en kvist af Isajs rodkud.

Midt i en udtørret og død verden står der en udtørret stub af slægtens træ, der skyder en kvist op af stubben og gror frem og står som et banner for folkene.

Sådan lød profetien vi læste og kvisten er barnet Jesu i fødestuen i Betlehem.

Sådan lagde Gud håbet ind i menneskets verden. Et håb vi kan lægge til kind og tage til hjertet og passe på med alt hvad vi har i os.

I dag på anden søndag i advent hvor vi ser frem mod julens fødestue i Betlehem, men også har Jesu historie at se tilbage på.

Med teksterne vi læste trækkes håbets lys frem for os, ikke kun som det der kom engang, og som vi kan fejre i mindet, men også som håbet for fremtiden, at han som kom også er den som kommer igen for at dømme verden. At håbet lever om at retfærdigheden og kærligheden skal sejre og verden blive ny igen, som den var på skabelsens morgen.

Ordet om at Jesu skal komme igen, er visionen og drømmen om den nye verden hvor retfærdighed og kærlighed fylder verden.

Det er vigtigt for os mennesker at vi har håbet at holde fast i. For der hvor vi mister håbet om en bedre verden, der mister vi

også motivationen til at handle kærligt og retfærdigt, og vi bedrages til selvskhedens grådighed.

Den som ikke har håbet om at Gud en gang vil dømme verden, vil komme til at sættes sig selv på dommersædet og dømme verden og naboen. Hvor der ikke er en højere retfærdighed bliver mennesket selv dommeren eller bedrageren.

Det er vigtigt for os at vi har troen på en bedre verden, at vi fastholder forventningen om en bedre verden, trods alt hvad vi ser og oplever og selv gør.

Håbet om en bedre verden er ikke at flygte fra verden som den er, eller at resignere i afmagt. Håbet er at lægge det skrøbelige liv nænsomt til kind, og passe på verden med alt hvad vi har i os.

Jesu bragte dette med sig, i ord og handling. Han gav os billedet af Gud, som den der dømmes med barmhjertighed, og som ser i nåde til sit menneske.

Hvis man kun dømmes efter hvad man ser og hører, så er der ingen mulighed for at vise barmhjertighed. Så må dommen falde som fortjent. Men profeten taler om at Gud ser mere end hvad øjnene ser, og hører ikke kun med øret men også med hjertet.

På den måde beskriver profeten hvordan Gud vender sit hjerte mod mennesket i nåde og barmhjertighed.

Han som kaldes kvisten der skyder frem, er ham som bringer Guds rige ind i menneskenes verden. I det rige råder Guds ånd med kærlighed, fred og glæde.

Uretfærdighed dømmes ude, og voldsmanden får ikke ret.

Og når Guds fred fylder landet, skal verden blive ny.

En verden vi kun kender fra drømme og fra længselsfulde håb.

Det er den verden Kristus bragte og vil bringe ind i verden, og den som tror det, præges af den.

Verden kan synes at gå mod sin undergang, og vi kunne male fanden på væggen. Og nogen længes efter verdens undergang, andre synes det er noget pjat at tale om.

Den dreng der mobbes så hverdagen er et helvede længes efter en ny verden. Den fattige som kun kan finde rødder at spise i kamp med gederne, længes efter en ny verden med sol og regn. Barnet som slider sig træt på fabrik, i underbetalt arbejde, længes efter en verden med plads til leg.

Jesu ord om figentræet planter et håb midt i mørket.

Midt i frygten for jordens undergang planter Jesus et håb om verdens forvandling. Figentræet er det eneste af træerne i Paradisets have, som er nævnt med navn. Se på figentræet, når I ser træet springe ud, ved I at sommeren er nær.

Så forvandles naturen i et forårsunder og klædes på til nyt liv. Krise betyder overgang.

Undergang er krise, og krise er ikke kun katastrofe men også ny mulighed. Guds rige skal bryde frem. Det er nær.

Når den gamle verden må bukke under, og vi kan gå til i frygt, planter Jesu her et ord om, at en ny verden skal bryde frem.

Jesu ord planter et håb i mørket. Det sidste er ikke verdens undergang, for midt i mørket skal Guds rige bryde frem.

Det er ikke frygten for fremtiden som skal præge os, det er troen og håbet om en ny verden, der skal præge sind og tanke. En verden hvor retfærdighed og fred skal bo, bevar dette håb når de sorte skyer trækker sammen over verdens mylder og alt ser uoverskueligt og håbløst ud.

Tag vare på håbet.

Det er den som lever i håbet, der kan være med til at gøre drøm til virkelighed.

I stedet for at male fanden på væggen kaldes vi til i tro og håb at male Kristus på væggen.